

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
Natuurbescherming	3
Waterwet	5
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	5
Volksverzekeringen	7
Bestuursrecht overig	9
APV	9
Algemene verordening gegevensbescherming	11
Belastingdienst-Toeslagen	12
Huisvesting	14
Nederlandschap	16
Studiefinanciering	20
Wet kinderopvang	21
Vreemdelingenrecht	22
Regulier	22
Richtlijnen en verordeningen	23
Vreemdelingenbewaring	25

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 410

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 06-05-2022 (publ. 11-05-2022), BRE 20/8749 WABOM
college van burgemeester en wethouders van Schouwen-Duiveland, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht 1:2

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN VAN ENIGE BETEKENIS. Omgevingsvergunning milieuneutrale wijziging. I.c. hebben eisers zich op het standpunt gesteld dat hun bezwaarschrift ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard, omdat zij al jaren hinder van laagfrequent geluid ondervinden dat afkomstig is van het industrieterrein waarop [naam bedrijf 1] is gevestigd. Hoewel eisers stellen dat zij weten dat het laagfrequente geluid afkomstig is van het industrieterrein, omdat zij horen en voelen dat het geluid uit die richting komt, hebben zij dit niet onderbouwd met een onderzoek. Daarbij wordt overwogen dat, zelfs als vast zou staan dat het laagfrequente geluid afkomstig zou zijn van het industrieterrein, daarmee niet vast staat dat het ook afkomstig is van [naam bedrijf 1]. Eisers hebben erkend dat op het industrieterrein ook andere bedrijven zijn gevestigd die geluid produceren. Geoordeeld wordt dan ook dat eisers er niet in geslaagd zijn om aannemelijk te maken dat zij ter plaatse van hun perceel feitelijke gevolgen van enige betekenis zullen ondervinden van het primaire besluit waardoor [naam bedrijf 1] haar inrichting milieuneutraal mag veranderen.

[ECLI:NL:RBZWBR:2022:2265](#)

JnB 2022, 411

ABRS, 11-05-2022, 202108170/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Zeewolde.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 2:4 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.27 lid 1

Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor) 6.5 lid 1 en 2

VOORINGENOMENHEID. Omgevingsvergunning. I.c. wordt in de door [appellant] genoemde omstandigheden geen aanleiding gezien voor het oordeel dat het besluit over de verklaring van geen bedenkingen (hierna: vvgb) en dus de omgevingsvergunning is genomen in strijd met artikel 2:4, eerste lid, van de Awb. De grondslag van de door de raad afgeven vvgb is artikel 2.27, eerste lid, van de Wabo in samenhang met artikel 6.5, eerste lid, van het Bor. In artikel 6.5, tweede lid, van het Bor is bepaald dat de vvgb alleen kan worden geweigerd in het belang van een goede ruimtelijke ordening. De "persoon" van de aanvrager is gelet hierop geen relevant gegeven bij het besluit over de vvgb. Zelfs als zou worden aangenomen dat het raadslid in kwestie een voorkeur zou hebben gehad voor een bepaalde uitvoerder beperkt de afweging die de raad moet maken bij het beslissen over de vvgb zich tot de vraag of een zonnepark op de desbetreffende locatie ruimtelijk aanvaardbaar is.

[ECLI:NL:RVS:2022:1365](#)

JnB 2022, 412

MK ABRs, 11-05-2022, 202104239/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Montferland.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:41a

FINALE GESCHILBESLECHTING. Afwijzing verzoek om planschade. Gelet op artikel 8.41a van de Awb, mede gelet op de omstandigheid dat de kosten van een bestuurlijke lus voor beide partijen i.c. niet opwegen tegen de verwachte hoogte van de tegemoetkoming in planschade van [appellant], stelt de Afdeling de hoogte van de tegemoetkoming zelf vast.

[ECLI:NL:RVS:2022:1363](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 06-05-2022 (publ. 10-05-2022), SHE 20/2731 ([ECLI:NL:RBOBR:2022:1823](#));
- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 06-05-2022 (publ. 11-05-2022), BRE 20/8749 WABOM ([ECLI:NL:RBZWB:2022:2265](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB 2022, 410);
- Rechtbank Midden-Nederland, 17-06-2021 (publ. 09-05-2022), UTR 21/1869 ([ECLI:NL:RBMNE:2021:3036](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 413

MK Rechtbank Oost-Brabant, 22-04-2022 (publ. 25-04-2022), 20/243 en 21/1991

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming 2.7, 2.9

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. HANDHAVING. STIKSTOF. AERIUS. 25 KM AFKAP. Afwijzing handhavingsverzoeken. De zaken gaan over de vraag of voor de BECC [Red: bio-energiecentrale] een vergunning is vereist op grond van de Wnb waarin de gevolgen van de biomassa-energiecentrale voor nabijgelegen Natura 2000-gebieden worden beoordeeld.

De beroepen zijn gegrond en de bestreden besluiten komen in aanmerking voor vernietiging. Bij de vaststelling of een project significante gevolgen kan hebben voor dat gebied door het veroorzaken van stikstofdepositie in het gebied op een voor stikstof gevoelige habitat, wordt de stikstofdepositie nu berekend met AERIUS Calculator versie 2021. Hierin worden gebieden op meer dan 25 kilometer afstand buiten beschouwing gelaten (de 25 kilometer afkap). De hierboven genoemde gebieden liggen op meer dan 25 kilometer afstand.

De rechtbank ziet geen aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietiging van de bestreden besluiten in stand te laten. Ook de rechtbank vindt het opmerkelijk dat door een wijziging van AERIUS Calculator er eerst wel een vergunningplicht is en nu niet meer. Gelet op de betwisting van eisers, vergt het oordeel om de rechtsgevolgen in stand te laten een

diepgaande beoordeling van de juistheid van AERIUS Calculator versie 2021 en inschakeling van de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak (StAB). De rechtbank is ermee bekend dat op dit moment enkele procedures over de '25 kilometer afkap' aanhangig zijn bij de Afdeling waarbij de StAB is ingeschakeld. De rechtbank ziet geen aanleiding ook in deze zaak de StAB in te schakelen om hetzelfde te doen maar volstaat met de opdracht aan verweerder om nieuwe besluiten te nemen op de bezwaren van eisers.

[ECLI:NL:RBOBR:2022:1652](#)

JnB 2022, 414

Rechtbank Midden-Nederland, 10-05-2022, UTR 21/3797

college van gedeputeerde staten van de provincie Flevoland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. HANDHAVING. STIKSTOF. PAS-MELDERS. Afwijzing verzoek om handhavend op te treden tegen een varkenshouderij.

Toepassing van in de uitspraak van 22-09-2021, [ECLI:NL:RBMNE:2021:4523](#) door de rechtbank uitgezette lijn over de situatie van PAS-melders. I.c. hebben gedeputeerde staten de natuurbelangen onvoldoende in de besluitvorming betrokken. Gegrond beroep.

Voorts is de conclusie dat nu niet wordt voldaan aan de criteria uit de Logtsebaan-uitspraak (ABRS 20-01-2021 [ECLI:NL:RVS:2021:71](#)). Alleen al om die reden kunnen de rechtsgevolgen van het te vernietigen bestreden besluit niet in stand blijven. In het midden wordt gelaten of de criteria uit de Logtsebaan-uitspraak inderdaad een geschikt middel zijn om toe te passen bij het vraagstuk of handhavend moet worden opgetreden tegen PAS-melders. Ook in het midden wordt gelaten of verweerder bij de weging van het belang van handhavend optreden kan uitgaan van de stikstofdepositie die zou worden veroorzaakt bij toepassing van de Rav-emissiefactoren.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:1789](#)

JnB 2022, 415

Voorzieningenrechter rechtbank Midden-Nederland, 10-05-2022, UTR 22/810 en UTR 22/811

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Wet natuurbescherming 5.4 lid 2

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. INTREKKING. STIKSTOF. Weigering intrekking natuurvergunning van een op te richten biovergistingsinstallatie. Toepassing criteria ABRS 20-01-2021 [ECLI:NL:RVS:2021:71](#) (Logtsebaan). Passende maatregelen. Het bestreden besluit wordt vernietigd, omdat het in strijd is met artikel 5.4, eerste lid, onder c en het tweede lid, van de Wnb. Afwijzing verzoek om een bouwstop als voorlopige voorziening.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:1791](#)

JnB 2022, 416

MK Rechtbank Overijssel, 11-05-2022, ZWO 20/958

college van gedeputeerde staten van Overijssel, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. HANDHAVING. PAS-MELDERS. Afwijzing handhavingsverzoek tegen veehouderij (PAS-melder).

I.c. is onvoldoende inzichtelijk gemaakt wat de - tussen eisers en verweerder niet ter

discussie staande - depositietoename in de feitelijke situatie ten opzichte van de referentiesituatie daadwerkelijk is. [...] In het verlengde hiervan is niet inzichtelijk gemaakt wat of hoe groot in dit geval de inbreuk is op de belangen die zijn betrokken bij de bescherming van de natuurlijke kenmerken van de betrokken Natura 2000-gebieden. Zo is onduidelijk wat de huidige situatie van de te beschermen natuurwaarden is, in hoeverre de instandhoudingsdoelen voor die natuurwaarden worden gehaald en welke gevolgen de overtreding waarover het in deze zaak gaat heeft voor die natuurwaarden. Reeds op grond hiervan heeft verweerder niet aannemelijk gemaakt dat handhavend optreden onevenredig zou zijn.

Het bestreden besluit kan niet in stand blijven. Verweerder moet opnieuw op het bezwaar van eisers beslissen. In dat besluit ligt het op de weg van verweerder om alsnog zo scherp mogelijk vast te stellen hoe de relevante feiten precies liggen en daarnaast alsnog inzicht te verschaffen in de (inbreuk op de) relevante natuurbelangen en daarmee de gevolgen voor de betrokken Natura 2000-gebieden. Aansluitend ligt het op de weg van verweerder om enerzijds voormelde (natuur)belangen die voor handhaving pleiten en anderzijds de belangen die tegen handhaving pleiten kenbaar tegen elkaar af te wegen, waarbij - zoals uiteengezet onder rechtsoverweging 4.3 - in algemene zin geldt dat een bestuursorgaan veel gewicht mag en moet toekennen aan de daadwerkelijke handhaving van een overtreden wettelijk voorschrift.

[ECLI:NL:RBOVE:2022:1273](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Provincie Overijssel moet opnieuw kijken naar 'stikstofbesluiten'") uitgebracht. De rechtbank Overijssel heeft op 11 mei 2022 in totaal in 29 zaken uitspraak gedaan over afgegeven natuurvergunningen, het beweiden en bemesten zonder natuurvergunningen en het niet optreden tegen PAS-melders. De linkjes naar de uitspraken staan onder het persbericht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 03-05-2022 (publ. 11-05-2022), BRE 19/2763 WABOA en BRE 19/2764 WATER ([ECLI:NL:RBZWB:2021:2448](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 417

CRvB, 28-04-2022 (publ. 10-05-2022), 20/2656 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong) 1a:1

WAJONG. DUURZAAM GEEN MOGELIJKHEDEN TOT ARBEIDSPARTICIPATIE. WAJONG-UITKERING TEN ONRECHTE GEWEIGERD. Naar het oordeel van de Raad heeft de

verzekeringsarts bezwaar en beroep met haar rapporten van 12 maart 2019 en 16 november 2021 haar standpunt over de duurzaamheid van het ontbreken van het arbeidsvermogen bij appelllant onvoldoende onderbouwd. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft in feite volstaan met de algemene conclusie dat bij de diagnoses taalachterstand en PDD NOS bij een IQ van 98 behandeling mogelijk is en verbetering van de basale werknemersvaardigheden daarom niet is uitgesloten. Daarmee is onvoldoende onderbouwd dat behandeling ook in de specifieke situatie van appelllant een reële mogelijkheid is om diens mogelijkheden tot arbeidsparticipatie te verbeteren. De Raad ziet aanleiding het besluit van 2 november 2018 te herroepen en te bepalen dat appelllant met ingang van diens achttienjarige leeftijd recht heeft op een Wajong-uitkering.

[ECLI:NL:CRVB:2022:966](https://ecli.nl:CRVB:2022:966)

JnB 2022, 418

MK CRvB, 21-04-2022 (publ. 09-05-2022), 21/2894 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

Ziektewet (ZW) 45 lid 1 aanhef en onder j

Maatregelenbesluit socialezekerheidswetten (Maatregelenbesluit) 2, 7

Beleidsregel maatregelen UWV (Beleidsregel) 8

ZIEKTEWET. BENADELINGSHANDELING. Het Uvw heeft in het geval van appellante terecht toepassing gegeven aan artikel 8, eerste lid, van de Beleidsregel.

4.2. In hoger beroep is uitsluitend in geschil de vraag of het Uvw artikel 8, eerste lid, van de Beleidsregel aan zijn besluit ten grondslag heeft mogen leggen. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante door het ondertekenen van de vaststellingsovereenkomst een benadelingshandeling als bedoeld in artikel 45, eerste lid, aanhef en onder j, van de ZW heeft gepleegd en dat deze overtreding appellante niet in overwegende mate kan worden verweten. Gelet op de artikelen 7, aanhef en onder a, en 2, eerste lid, aanhef en onder d van het Maatregelenbesluit is sprake van overtreding van een verplichting uit de vierde categorie, waarbij de maatregel van blijvend gehele weigering van de uitkering wordt opgelegd, tenzij het niet nakomen van de verplichting de belanghebbende niet in overwegende mate kan worden verweten, in welk geval onderdeel c van dat artikellid van toepassing is. Artikel 2, eerste lid, aanhef en onder c, van het Maatregelenbesluit bepaalt dat de hoogte en duur van een op te leggen maatregel wordt vastgesteld op 25 procent van het uitkeringsbedrag, met een mogelijkheid van afwijking tot ten minste 15 procent of ten hoogste 100 procent van het uitkeringsbedrag, gedurende ten minste vier maanden, bij verplichtingen uit de derde categorie. [...]

4.4. De Raad stelt allereerst vast dat de Beleidsregel met de in artikel 8, eerste lid, genoemde maatregel van 50% blijft binnen de onder- en bovengrenzen van artikel 2, eerste lid, aanhef en onder c van het Maatregelenbesluit. De in artikel 8, eerste lid, van de Beleidsregel gemaakte keuze voor een maatregel van 50% blijft ook anderszins binnen de grenzen van een redelijke beleidsbepaling. Het Uvw heeft er terecht op gewezen dat ook in geval van verminderde verwijtbaarheid een benadelingshandeling een overtreding is (en blijft) van een verplichting uit de vierde categorie, die – mede gelet op de financiële gevolgen voor de fondsen en Werkhervattingskas - qua ernst van de gedraging niet op één lijn valt te stellen met het overtreden van re-integratieverplichtingen uit de derde categorie, waar artikel 2, eerste lid, aanhef en onder c van het Maatregelenbesluit op ziet. Het Uvw heeft er in redelijkheid voor kunnen kiezen om bij het niet naleven van een verplichting uit de vierde categorie in geval van verminderde verwijtbaarheid de hoogte van de maatregel vast te stellen

op 50%. Gelet hierop heeft het Uvw in het geval van appellante terecht toepassing gegeven aan artikel 8, eerste lid, van de Beleidsregel.

4.6. Het hoger beroep slaagt niet. De aangevallen uitspraak zal worden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:940](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2022, 419

MK CRvB, 21-04-2022 (publ. 10-05-2022), 20/2081 ANW

Raad van bestuur van de Svb;

Staat der Nederlanden (minister van Justitie en Veiligheid).

Algemene nabestaandenwet (Anw)

Wet hervorming kindregelingen

Wet kindgebonden budget

ANW. BUITENWETTELIJKE COMPENSATIE. De Svb heeft op goede gronden de aanspraak op compensatie van appellante niet laten herleven na haar terugkeer naar Marokko.

1. Voor een uitgebreide beschrijving van de voorgeschiedenis van dit geding verwijst de Raad naar zijn uitspraak van 13 december 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:4114](#). [...]

4.1. In beroep heeft appellante zich verzet tegen het feit dat de Svb de compensatie na haar terugkeer naar Marokko niet heeft laten herleven. Zij heeft aangevoerd dat deze terugkeer plaatsvond voordat de Raad had beslist op haar hoger beroep, en dat zij na haar terugkeer verkeerde in dezelfde situatie als voor haar vertrek naar Nederland. Daarom moet volgens haar ook voor de periode vanaf 1 augustus 2019 worden uitgegaan van een verboden onderscheid waarvoor zij moet worden gecompenseerd.

4.2. De Svb meent dat appellante, door haar verblijf in Nederland van 24 oktober 2017 tot 1 augustus 2019, in dezelfde situatie is geraakt als andere personen die in Nederland wonen met een nabestaandenuitkering. Ook voor hen wordt een eventueel kindgebonden budget beëindigd als zij naar bijvoorbeeld Marokko verhuizen, en zij komen dan niet in aanmerking voor compensatie. Er is in de visie van de Svb na de terugkeer van appellante naar Marokko niet langer sprake van verboden discriminatie, maar van gelijke behandeling van vergelijkbare gevallen.

5. De Raad oordeelt als volgt.

5.1. In genoemde uitspraak van 13 december 2019 heeft de Raad geoordeeld over de situatie van een aantal in Marokko wonende personen, onder wie appellante, van wie de nabestaandenuitkering per 1 januari 2015 werd verlaagd zonder dat hun omstandigheden waren gewijzigd, terwijl in Nederland wonende personen in dezelfde omstandigheden vaak een compensatie voor die verlaging ontvingen in de vorm van verhoging van het kindgebonden budget. De Raad achtte, voor zover hier van belang, dit onderscheid onvoldoende gerechtvaardigd, kort gezegd, omdat in de wetsgeschiedenis geen enkele aandacht is besteed aan de bijzondere situatie van uitkeringsgerechtigden die buiten Nederland wonen en geen recht hebben op kinderbijslag en kindgebonden budget, terwijl ook de Svb voor het verschil in behandeling tussen beide categorieën geen redelijke rechtvaardigingsgrond heeft kunnen aandragen.

5.2. Toen appellante in oktober 2017 in Nederland kwam wonen, verkeerde zij niet meer in de situatie waarop de uitspraak van de Raad van 13 december 2019 betrekking had. Zij was vanaf dat moment volledig vergelijkbaar met andere in Nederland wonenden met een nabestaandenuitkering die een kind verzorgen, en van wie de partner voor of na 1 januari 2015 is overleden. Voor hen geldt dat zij, zolang zij recht op kinderbijslag hebben en aan de overige voorwaarden voldoen, aanspraak kunnen maken op een verhoging van het kindgebonden budget. Als zij, bijvoorbeeld als gevolg van verhuizing naar het buitenland, geen recht meer hebben op kinderbijslag, vervalt ook het kindgebonden budget. Dit feit levert geen verboden discriminatie op (zie de uitspraak van de Raad van 14 februari 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:510](#), punt 4.6.1 tot en met 4.6.7).

5.3. Gelet op 5.2 was ten aanzien van appellante ook na haar terugkeer naar Marokko geen sprake meer van discriminatie. Zij was rechtens niet meer vergelijkbaar met personen die vanaf 31 december 2014 onafgebroken in Marokko zijn blijven wonen. Bij appellante is het feit dat zij niet meer wordt gecompenseerd voor het vervallen van het halfwezenkopje een gevolg van het feit dat zij heeft gekozen voor terugkeer naar Marokko en daarmee het recht op kindgebonden budget verloor.

5.4. Dat de verhuizing van appellante naar Nederland en haar terugkeer naar Marokko hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak van de Raad en voordat sprake was van enige compensatieregeling, leidt er niet toe dat appellante over de periode na haar terugkeer toch nog voor compensatie in aanmerking moet komen. De SvB heeft terecht aangevoerd dat appellante hierdoor ongerechtvaardigd zou worden bevoordeeld ten opzichte van andere in Nederland wonenden met een nabestaandenuitkering die Nederland verlaten naar een land waar geen recht bestaat op kinderbijslag. Deze personen, en ook appellante, moeten er rekening mee houden dat vertrek uit Nederland tot gevolg kan hebben dat zij geen aanspraak meer kunnen maken op kinderbijslag en kindgebonden budget.

5.5. Appellante heeft erop gewezen dat de aan het bestreden besluit ten grondslag liggende beleidsregel SB 1334 in werking is getreden op 27 mei 2021. In haar visie is de bepaling in deze beleidsregel dat een beëindigd recht op compensatie niet kan herleven als op een later moment weer aan de voorwaarden wordt voldaan, een belastende regel die niet met terugwerkende kracht kan worden toegepast tot een datum waarop aan de betrokkene niet bekend kon zijn dat die regeling van toepassing zou gaan worden. Ook deze grond treft geen doel. Bij het bestreden besluit is toepassing gegeven aan een (toen nog niet als beleidsregel gepubliceerde) vaste gedragslijn, die onder voorwaarden voorziet in compensatie, met dien verstande dat, als er geen recht (meer) bestaat op compensatie, zo'n recht niet kan ontstaan of herleven als de betrokkene later (weer) aan de voorwaarden voldoet. Deze laatste bepaling bakent, direct bij totstandkoming van de begunstigende vaste gedragslijn, de werkingssfeer daarvan af. Van een belastende regel waardoor een bestaand recht met terugwerkende kracht wordt aangetast is geen sprake.

5.6. Appellante heeft zich ook nog beroepen op artikel 5 van het Algemeen Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Marokko inzake sociale zekerheid. De Raad verwerpt dit beroep om de redenen verwoord in de genoemde uitspraak van 13 december 2019, punt 4.1.1.

5.7. Uit 5.1 tot en met 5.6 vloeit voort dat de SvB op goede gronden de aanspraak op compensatie van appellante niet heeft laten herleven na haar terugkeer naar Marokko. Het beroep moet dan ook ongegrond worden verklaard.

Redelijke termijn

[...] Gelet op het aandeel in de overschrijding van de gehele procedure komt 29/39 van € 3.000,- voor rekening van de SvB. Dit komt neer op een bedrag van € 2.230,-. Een bedrag van € 770,- komt voor rekening van de Staat.

[ECLI:NL:CRVB:2022:953](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2022, 420

MK ABRS, 11-05-2022, 202106097/1/A3

burgemeester van Den Helder.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 50

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:2, 5:31d, 5:32, 5:32b

Gemeentewet 121, 125, 149, 172

Algemene plaatselijke verordening Den Helder 2019 (Apv) 2:74, 6.1

APV. OPENBARE ORDE. HANDHAVING. DWANGSOM. DRUGSHANDEL OP STRAAT. I.c. is er geen grond voor het oordeel dat de raad van de gemeente Den Helder buiten zijn verordenende bevoegdheid is getreden door het verbod van artikel 2:74 van de Apv (verbod om zich op een openbare plaats op te houden met het kennelijke doel om in drugs te handelen) in die verordening op te nemen. De Opiumwet staat in zoverre niet in de weg aan de verbindendheid van die bepaling. Uitleg begrip “zich ophouden”. I.c. is de last onder dwangsom niet aan te merken als een criminal charge. Geen strijd met artikel 50 van het Handvest.

[...] 1.1. Op 17 juni 2020 heeft de burgemeester [appellant] gelast om het handelen in strijd met artikel 2:74 van de Algemene plaatselijke verordening Den Helder 2019 (hierna: de Apv) beëindigd te houden op straffe van een dwangsom van € 5000,- per geconstateerde overtreding met een maximum van € 20.000,-. Op grond van die bepaling is het verboden om zich op een openbare plaats op te houden met het kennelijke doel om in drugs te handelen. Op 5 november 2020 heeft de burgemeester, onder overneming van het advies van de gemeentelijke bezwaarschriftencommissie, de last onder dwangsom gehandhaafd.

[...] Verbindendheid van artikel 2:74 van de Apv

2.2. In de toelichting op artikel 2:74 van de Apv staat dat in de Opiumwet geen aandacht wordt besteed aan overlast als gevolg van drugshandel op straat. Om hiertegen te kunnen optreden is het noodzakelijk in de Apv een artikel op te nemen dat het voorkomen van de aantasting van de openbare orde en van strafbare feiten tot doel heeft. Artikel 2:74 is opgenomen om de overlast op straat tegen te gaan. De straathandel in drugs kan leiden tot een verstoring van de openbare orde, aldus de toelichting.

Artikel 2:74 van de Apv strekt blijkens de daarop gegeven toelichting en zijn plaatsing in de Apv tot het voorkomen van de aantasting van de openbare orde en het beteugelen van overlast. Daartoe is strafbaar gesteld het zich op een openbare plaats ophouden met het kennelijke doel om middelen als bedoeld in de artikelen 2 en 3 van de Opiumwet af te leveren, aan te bieden of te verwerven, daarbij behulpzaam te zijn of daarin te bemiddelen. Strafbaarheid ingevolge artikel 2:74 van de Apv vereist geen strafwaardige betrokkenheid bij het afleveren, aanbieden of verwerven van de in de Opiumwet genoemde middelen, terwijl de overtreding van die bepaling niet impliceert dat de Opiumwet wordt

overtreden (vergelijk de uitspraken van 1 mei 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ9048](#) en [ECLI:NL:RVS:2013:BZ9045](#)). Anders dan [appellant] betoogt, dupliceert artikel 2:74 van de Apv dus niet artikel 2 en artikel 3 van de Opiumwet. Die bepaling van de Apv dupliceert evenmin artikel 11a van de Opiumwet, omdat daarin de strafbaarstelling is geregeld van voorbereidingshandelingen om feiten te plegen die in artikel 3 van de Opiumwet strafbaar zijn gesteld. Gelet hierop en omdat de gemeenteraad op grond van artikel 149 van de Gemeentewet de verordeningen maakt die hij in het belang van de gemeente nodig oordeelt, waaronder het belang van de handhaving van de openbare orde, is er geen grond voor het oordeel dat de raad van de gemeente Den Helder buiten zijn verordenende bevoegdheid is getreden door het verbod van artikel 2:74 van de Apv in die verordening op te nemen. De Opiumwet staat in zoverre niet in de weg aan de verbindendheid van die bepaling.

[...] "Zich ophouden"

2.3. Het begrip "zich ophouden" is niet omschreven in de Apv. De Afdeling sluit daarom voor de uitleg van dit begrip aan bij de betekenis die daaraan in het algemeen spraakgebruik wordt gegeven. In het Van Dale Groot Woordenboek van de Nederlandse Taal is "zich ophouden" onder meer omschreven als: "tijdelijk verblijven". Uit de bestuurlijke rapportage volgt dat [appellant] in zijn auto op een openbare parkeerplaats zat. Uit de waarnemingen en verklaringen die in die rapportage staan, heeft de burgemeester terecht afgeleid dat hij kennelijk het doel had om softdrugs te kopen. Omdat [appellant] tijdelijk verbleef op de parkeerplaats, heeft de burgemeester zich terecht op het standpunt gesteld dat hij zich op een openbare plaats ophield met het kennelijke doel om een middel als bedoeld in de artikel 3 van de Opiumwet tegen betaling te verwerven.

[...] Karakter van de last en evenredigheid

2.4. In de enkele stelling van [appellant] dat het om een enkele overtreding van artikel 2:74 van de Apv gaat, ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat er geen noodzaak was om de last onder dwangsom op te leggen. Anders dan [appellant] betoogt, is deze last niet aan te merken als een criminal charge.[...]

Een last onder dwangsom is naar nationaal recht geclassificeerd als een herstelsanctie. Het doel van de last onder dwangsom is in dit geval het voorkomen van een herhaling van de overtreding van artikel 2:74 van de Apv. Met dit artikel wordt beoogd te voorkomen dat de openbare orde wordt verstoord. De last onder dwangsom is niet strafrechtelijk van aard. Als [appellant] niet opnieuw de overtreding begaat, verbeurt hij geen dwangsom. De zwaarte van de last is in die zin beperkt. De dwangsom is ook niet zodanig hoog dat dit zou maken dat de last als een criminal charge moet worden aangemerkt. In artikel 5:32b, derde lid, van de Awb is bepaald dat de vast te stellen dwangsom in redelijke verhouding moet staan tot de zwaarte van het geschonden belang en tot de beoogde werking van de dwangsom. De burgemeester heeft toegelicht dat de openbare orde wordt verstoord door het rondhangen van drugshandelaren en het aanbieden van drugs op openbare plaatsen en dat daardoor ook het risico op zogenaamde gewelddadige rip-deals (overvallen om drugs en/of geld bedoeld voor de aankoop van drugs buit te maken) maatschappelijke onrust met zich brengt. De burgemeester heeft voorts ter zitting toegelicht dat in dit geval [appellant] de overtreding beging mede met het oog op de bevoorrading van de coffeeshop van zijn moeder en hij in haar auto reed. Deze ook voor derden kenbare relaties tussen [appellant] met de bedrijfsmatige handel in softdrugs vergrootten de kans op openbare orde-incidenten als hiervoor bedoeld. Met de last wil de burgemeester dit soort praktijken en de daarmee samenhangende openbare orde risico's in de gemeente terugdringen.

2.5. De rechtbank heeft gezien voorgaande feiten en omstandigheden terecht geoordeeld dat de

burgemeester zich op het standpunt mocht stellen dat een bedrag van € 5.000,00 met een maximum van € 20.000,00 in redelijke verhouding staat tot het ermee te dienen doel (vergelijk de uitspraak van 22 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1117](#)). In geval een last onder dwangsom strekt tot het voorkomen van een herhaling van een overtreding, hoeft aan de last niet per se een begunstigingstermijn te worden verbonden, maar kan dit in bijzondere omstandigheden anders zijn (zie onder meer de uitspraak van 18 mei 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1314](#)). Daarvan is in dit geval niet gebleken. Bovendien heeft de burgemeester te kennen gegeven dat [appellant] een jaar na verzending van het besluit tot oplegging van de last om opheffing van de last kan verzoeken. Omdat de last gelet op het vorenstaande geen criminal charge is, ziet de Afdeling in wat [appellant] heeft aangevoerd verder geen grond voor het oordeel dat de last in strijd is met artikel 50 van het Handvest. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1361](#)

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2022, 421

Rechtbank Midden-Nederland, 02-08-2021 (publ. 11-05-2022), UTR 21/1149

college van burgemeester en wethouders van Almere, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 21

Uitvoeringswet AVG 34

AVG. Afwijzing verzoek om schadevergoeding. I.c. is er geen sprake van een besluit in de zin van artikel 34 van de Uitvoeringswet AVG. De rechtbank acht zich daarom onbevoegd om kennis te nemen van het verzoek om schadevergoeding.

Brief waarbij verweerder een verzoek van eiseres om schadevergoeding in verband met een onrechtmatige verwerking van haar persoonsgegevens, heeft afgewezen. [...]

Verzoek om schadevergoeding

6. Op 1 april 2020 heeft de ABRvS vier uitspraken gedaan over de bevoegdheid van de bestuursrechter om te oordelen over verzoeken om schadevergoeding vanwege het schenden van de privacyregels uit de AVG door bestuursorganen.³ Uit deze uitspraken volgt dat iemand die op grond van artikel 82 van de AVG recht meent te hebben op schadevergoeding als gevolg van het onrechtmatig verwerken van persoonsgegevens door een bestuursorgaan, de keuzevrijheid heeft om dat door de bestuursrechter of door de civiele rechter te laten beoordelen. Voor de gang naar de bestuursrechter is wel vereist dat het verzoek om schadevergoeding in verband staat met een besluit als bedoeld in artikel 34 van de Uitvoeringswet AVG. De bestuursrechter behandelt het verzoek dan overeenkomstig de regeling voor schadevergoeding uit artikel 8:88 van de Awb. Daaruit vloeit de beperking voort dat als het verzoek om meer dan € 25.000,- gaat, alleen de civiele rechter bevoegd is.

7. Gezien het voorgaande ziet de rechtbank zich gesteld voor de vraag of het verzoek van eiseres verband houdt met een besluit in de zin van artikel 34 van de Uitvoeringswet AVG. Besluiten in de zin van artikel 34 van de Uitvoeringswet zijn gebaseerd op de artikelen 15 tot en met 22 van de AVG. Daaronder valt bijvoorbeeld een besluit op een verzoek om inzage in de persoonsgegevens, of een besluit op een verzoek om beperking van de verwerking van de persoonsgegevens.

8. Eiseres heeft in dit kader naar voren gebracht dat de beschikkingen van 17 oktober 2019 onjuist zijn, maar die beschikkingen zijn niet gebaseerd op voornoemde artikelen van de AVG. De stelling ter zitting van eiseres dat het verzoek van

17 augustus 2020 om schadevergoeding moet worden gezien als een verzoek op grond van artikel 21 van de AVG (recht van bezwaar), volgt de rechtbank niet. Zoals ter zitting door eiseres is erkend, bevat het verzoek van 17 augustus 2020 niet met zoveel woorden een verzoek op grond van artikel 21 van de AVG. Er wordt in het verzoek ook niet verwezen naar dit artikel. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder het verzoek om schadevergoeding van eiseres van 17 augustus 2020 niet ook hoeven opvatten als een verzoek op grond van artikel 21 van de AVG. De brief van verweerder van 28 september 2020 is daarom niet aan te merken als een besluit op grond van artikel 34 van de Uitvoeringswet AVG.

9. De rechtbank komt gezien het voorgaande tot de conclusie dat er geen sprake is van een besluit in de zin van artikel 34 van de Uitvoeringswet AVG. De rechtbank acht zich daarom onbevoegd om kennis te nemen van het verzoek om schadevergoeding. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2021:3645](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2022, 422

MK ABRS, 11-05-2022, 202102751/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen, appellant.

Wet op de huurtoeslag (Wht) 7 lid 1

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 2, 7, 8, 21

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. HUURTOESLAG. MEDEBEWONER. HERLEIDING JAARINKOMEN. 10%-REGELING. Uit de toepassing van artikel 8, derde lid, van de Awir volgt niet dat [wederpartij] als aanvrager wordt geconfronteerd met een inkomensstijging na de beëindiging van het medebewonerschap waarvan zij niet heeft geprofiteerd, maar wel nadeel ondervindt. Door de herleiding van het jaarinkomen wordt de inkomensstijging juist buiten beschouwing gelaten. Uit artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Awir volgt evenmin dat de Belastingdienst/Toeslagen voor de berekening van de huurtoeslag alleen moet uitgaan van het inkomen dat de medebewoner heeft genoten tijdens het medebewonerschap. Dit artikel bevat slechts een definitiebepaling van ‘medebewoner’, maar zegt niets over het door de medebewoner genoten inkomen dat voor de berekening van de huurtoeslag in aanmerking moet worden genomen.

[...] 4. Bij het besluit van 8 april 2019 heeft de Belastingdienst/Toeslagen het bezwaar van [wederpartij] gegrond verklaard en de hoogte van de huurtoeslag over 2017 aangepast en vastgesteld op € 1.992,00. Bij het besluit van 12 juni 2020 heeft de Belastingdienst/Toeslagen een nieuw besluit op bezwaar genomen en het besluit van 8 april 2019 ingetrokken. De Belastingdienst/Toeslagen heeft het bezwaar van [wederpartij] alsnog gegrond verklaard voor zover dat is gericht tegen de hoogte van de huurtoeslag na toepassing van de 10%-regeling. De Belastingdienst/Toeslagen is hierbij uitgegaan van een herleid jaarinkomen van de zoon van € 8.925,00 in 2017 en heeft de hoogte van de huurtoeslag vastgesteld op € 2.097,00. [...]

[...] 5. In geschil is of de Belastingdienst/Toeslagen terecht is uitgegaan van een herleid jaarinkomen van de zoon van € 8.925,00 of dat diende te worden uitgegaan van het inkomen dat hij daadwerkelijk heeft ontvangen (€ 5.950,00) in de periode tot en met augustus 2017.

[...] 8.1. Uit artikel 7, eerste lid en tweede lid, en artikel 8, eerste lid, van de Awir, gelezen in samenhang met artikel 7, eerste lid van de Wet op de huurtoeslag (Wht), volgt dat uitgangspunt is dat bij de berekening van het recht op huurtoeslag wordt uitgegaan van het jaarinkomen van de belanghebbende, diens partner en diens medebewoner(s). Het gaat hierbij om het door de inspecteur van de Belastingdienst vastgestelde inkomensgegevens, te weten: een jaarinkomen. Uit artikel 8, derde en vierde lid, van de Awir volgt dat bij beëindiging van het partnerschap of medebewonerschap op verzoek van de belanghebbende een vergelijking kan worden gemaakt tussen het vastgestelde toetsingsinkomen van de vertrokken partner of medebewoner en het toetsingsinkomen dat is herleid aan de hand van het inkomen dat de vertrokken partner of medebewoner heeft genoten in de periode dat hij bij de belanghebbende woonde. Is het vastgestelde toetsingsinkomen minimaal 10% hoger dan het herleide toetsingsinkomen, dan moet van het herleide inkomen worden uitgegaan en wordt aldus afgeweken van het hiervoor geformuleerde uitgangspunt. Het betreft hier de reeds eerder genoemde 10%-regeling.

8.2. Het inkomensgegeven over 2017 als bedoeld in artikel 21, eerste lid, aanhef en onder e, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen voor de zoon bedroeg € 12.103,00. Voor de periode tot en met augustus 2017 bedroeg het daadwerkelijk ontvangen inkomen € 5.950,00. Op grond van artikel 8, derde lid, van de Awir heeft de Belastingdienst/Toeslagen, op verzoek van [wederpartij], het jaarinkomen van de zoon herleid. Daarbij is het daadwerkelijk ontvangen inkomen ter hoogte van € 5.950,00 gedeeld door acht maanden (januari tot en met augustus 2017) en vervolgens vermenigvuldigd met twaalf maanden om tot een jaarinkomen te kunnen komen. Dit heeft geleid tot een herleid jaarinkomen van € 8.925,00. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, volgt uit de toepassing van artikel 8, derde lid, van de Awir niet dat [wederpartij] als aanvrager wordt geconfronteerd met een inkomensstijging na de beëindiging van het medebewonerschap waarvan zij niet heeft geprofiteerd, maar wel nadeel ondervindt. Door de herleiding van het jaarinkomen wordt de inkomensstijging juist buiten beschouwing gelaten. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, volgt uit artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Awir evenmin dat de Belastingdienst/Toeslagen voor de berekening van de huurtoeslag alleen moet uitgaan van het inkomen dat de medebewoner heeft genoten tijdens het medebewonerschap. Dit artikel bevat slechts een definitiebepaling van 'medebewoner', maar zegt niets over het door de medebewoner genoten inkomen dat voor de berekening van de huurtoeslag in aanmerking moet worden genomen. Zoals onder 8.1 is overwogen wordt bij de berekening van het recht op huurtoeslag uitgegaan van het jaarinkomen van de belanghebbende, diens partner en diens medebewoner(s). Het oordeel van de rechtbank vindt bovendien geen steun in de uitspraken van de Afdeling van 30 maart 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:865](#)) en 26 oktober 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2839](#)). Deze uitspraken dateren uit een periode waarin de 10%-regeling (tijdelijk) niet bestond en daarom ook niet werd toegepast. Dat is in de zaak van [wederpartij] anders, omdat de Belastingdienst/Toeslagen de 10%-regeling in haar geval wel heeft toegepast. Daarmee heeft de Belastingdienst/Toeslagen, anders dan in voornoemde uitspraken het geval was, rekening gehouden met onevenwichtigheden die als onbillijk beschouwd zouden kunnen worden. De Afdeling komt tot slot tot het oordeel dat van onevenredigheid ten aanzien van de terugvordering niet is gebleken.

[...] 9. Het hoger beroep is gegrond. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1352](#)

Huisvesting

Jnb 2022, 423

MK Rechtbank Den Haag, 26-04-2022 (publ. 11-05-2022), SGR 21/2176

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, verweerder.

Huisvestingswet 2014 (Hw) 2 lid 1, 21 lid 1 aanhef en onder c

Huisvestingsverordening Den Haag 2019 (Hvv) 5:1, 5:2, 5:5, 5:6

Beleidsregel omzettingsvergunning Den Haag 2020

Beleidsregel tot wijziging van de Beleidsregel omzettingsvergunning Den Haag 2020 (gewijzigde Beleidsregel)

HUISVESTING. OMZETTINGSVERGUNNING. I.c. is de gemeenteraad er niet in geslaagd de noodzaak aan te tonen om in te grijpen in de categorie zelfstandige koopwoningen in het hogere segment. De vergunningplicht voor het omzetten van zelfstandige naar onzelfstandige woonruimte van artikel 5.1. eerste lid, juncto artikel 5:2, aanhef en onder b, van de Hvv, voor zover die ziet op woningen in het hogere segment, moet buiten toepassing blijven.

De gewijzigde Beleidsregel komt feitelijk erop neer dat geen enkele vergunning in de zin van artikel 5.2, aanhef en sub b van de Hvv zal worden verstrekt. Een dergelijke categorale afwijzing van omzettingsvergunningen voor vier of meer personen voor de hele stad zonder deugdelijke onderbouwing kan niet in stand blijven. Verweerder is met de gewijzigde Beleidsregel de grenzen van een redelijke beleidsbepaling te buiten gegaan. Voor zover de vergunningplicht geldt, dient de gewijzigde Beleidsregel zoals verweerder die in de onderhavige zaak heeft toegepast, buiten toepassing te blijven.

[...] Bij besluit van 28 april 2020 (het primaire besluit) heeft verweerder aan [eiser] een vergunning verleend voor het omzetten van een zelfstandige woning naar onzelfstandige woonruimte.

Bij besluit van 2 februari 2021 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van de derde-partij gegrond verklaard. Verweerder heeft daarbij het primaire besluit herroepen, de verleende omzettingsvergunning ingetrokken en de aanvraag alsnog afgewezen.

2.2 Op 24 maart 2020 is de Beleidsregel omzettingsvergunning Den Haag 2020 in werking getreden³. In artikel 2 van deze Beleidsregel is als nadere uitwerking van de weigeringsgrond van artikel 5:5, eerste lid, onder a, van de Hvv bepaald dat vanwege het behoud van de woningvoorraad in het goedkopere segment in wijken in Den Haag met een gemiddelde WOZ-waarde in 2019 van € 165.000,- of lager⁴ het belang van behoud of samenstelling van de woonruimtevoorraad groter is dan het belang van de door de aanvrager voorgestelde omzetting. Op grond van die bepaling worden aanvragen voor een omzettingsvergunning voor vier of meer personen⁵ in deze wijken geweigerd. Op 23 juni 2020 is de Beleidsregel tot wijziging van de Beleidsregel omzettingsvergunning Den Haag 2020⁶ (hierna: de gewijzigde Beleidsregel) in werking getreden. In deze gewijzigde Beleidsregel is de weigeringsgrond van artikel 5.5, eerste lid, onder c van de Hvv nader ingevuld en is bepaald dat een vergunning voor de omzetting van een zelfstandige woonruimte in onzelfstandige woonruimte voor vier of meer personen leidt tot een onaanvaardbare inbreuk op het geordend woon- en leefmilieu in de omgeving van het betreffende pand. Uit de toelichting blijkt dat met deze beleidswijziging is beoogd dat in de gehele stad met onmiddellijke ingang omzettingsvergunningen voor onzelfstandige woonruimten voor vier of meer personen worden geweigerd om onaanvaardbare inbreuk op een geordend woon- en leefmilieu in de omgeving van het betreffende pand te voorkomen. Op 16 juli 2021 is de Beleidsregel omzettingsvergunningen Den

Haag 2021 in werking getreden⁷, waarbij de Beleidsregel omzettingsvergunning Den Haag 2020 is ingetrokken

[...] de omzettingsvergunningplicht

5.1 De gemeenteraad heeft naar het oordeel van de rechtbank voldoende aangetoond dat er een zodanige schaarste bestaat aan zelfstandige koopwoningen in het goedkope en middensegment in de gemeente Den Haag dat een omzettingsvergunningplicht een noodzakelijk en geschikt middel is om in te grijpen in de woningvoorraad. Dit is voldoende onderbouwd in de Algemene toelichting op de Hvv bezien in samenhang met de Woonagenda 2019-2023¹⁴. Hieruit blijkt dat de druk op de Haagse woningmarkt groot is en dat de schaarste aan zelfstandige koopwoningen zich vooral voordoet in het goedkope segment (dit betref volgens de tabel op pagina 7 van de Woonagenda 2019-2023 een koopprijs tot € 191.000,-) en het middensegment (dit betref volgens genoemde tabel een koopprijs tussen € 161.000,- en € 265.000,-) van de woningmarkt. Dit wordt in die stukken ook afdoende onderbouwd. Geconcludeerd kan worden dat een vergunningplicht voor deze categorieën woningen een noodzakelijk en geschikt middel is om de onevenwichtige en onevenredige effecten van deze schaarste te bestrijden.

5.2 De gemeenteraad is er daarentegen niet in geslaagd de noodzaak aan te tonen om in te grijpen in de categorie zelfstandige koopwoningen in het hogere segment. Een onderbouwing voor een dergelijke aanwijzing ontbreekt. De enkele stelling in de Algemene toelichting op de Hvv dat de noodzaak bestaat om via een vergunningstelsel grip te houden op aanpassingen of wijzigingen in de *gehele* woningvoorraad¹⁵ is onvoldoende. Ook in de Woonagenda 2019-2023 wordt deze stelling niet afdoende onderbouwd.

5.3 De rechtbank komt tot de conclusie dat de vergunningplicht voor het omzetten van zelfstandige naar onzelfstandige woonruimte van artikel 5.1, eerste lid, juncto artikel 5:2, aanhef en onder b, van de Hvv, voor zover die ziet op woningen in het hogere segment, wegens strijd met het beginsel van zorgvuldige besluitvorming (artikel 3:2 van de Awb) en het motiveringsbeginsel (artikel 3:46 van de Awb) buiten toepassing moet blijven. Voor het bepalen welke woningen in de categorie hoger segment vallen, dient verweerder aan te sluiten bij het prijspeil van 2020. Volgens de tabel op pagina 9 van de Woonagenda 2020-2023¹⁶ gaat het dan om woningen met een waarde die hoger ligt dan € 310.000,- (de bovengrens van het middensegment). Voor zover de woning binnen deze categorie woonruimte valt, mocht verweerder de vergunningplicht niet aan eisers tegenwerpen. Daarbij dient te worden uitgegaan van de WOZ-waarde van de betreffende woning in 2020 voor de omzetting. De rechtbank kan op dit punt niet zelf in de zaak voorzien, nu op basis van de stukken niet genoegzaam kan worden vastgesteld of de woning tot deze categorie behoort.

de gewijzigde Beleidsregel

5.4 Verweerder heeft weliswaar gesteld dat uit de rapporten van het RIGO en de toename van het aantal omzetvergunningen volgt dat de maatregel noodzakelijk is vanwege de bescherming van de leefbaarheid in de stad, maar uit deze rapporten kan, zoals eisers terecht hebben betoogd, geen zodanig duidelijk oorzakelijk verband tussen kamerbewoning en leefbaarheid worden afgeleid dat een categorale weigering van vergunningen voor omzetting naar onzelfstandige woonruimtes voor vier of meer personen in de gehele stad gerechtvaardigd is. Illustratief hiervoor is het hieromtrent gestelde in een brief van de verantwoordelijke wethouder aan de voorzitter van de commissie Ruimte van 26 juli 2021¹⁷. In deze brief wordt een voorstel gedaan voor aanvullend onderzoek door het RIGO naar de relatie tussen bevolkingsdichtheid, kamerbewoning en leefbaarheid. In deze brief staat vermeld dat uit eerdere rapporten van het RIGO niet is gebleken van een verslechtering van de leefbaarheid als gevolg van toename van kamerbewoning. Ook in de Nota voorraadbeleid 2020 staat

met zoveel woorden vermeld dat op basis van de beschikbare gegevens niet is aangetoond dat kamerbewoning leidt tot een achteruitgang van de leefbaarheid van wijken¹⁸. Dat uit het RIGO-rapport “Leefbaarheid en kamerbewoning” van 28 december 2021 wel een zekere relatie tussen kamerbewoning en leefbaarheid kan worden afgeleid, vindt de rechtbank onvoldoende, temeer nu dit rapport dateert van ruimschoots na de vaststelling van het gewijzigde beleid.

5.5 De gewijzigde Beleidsregel van 23 juni 2020 is dan ook niet deugdelijk onderbouwd. Daar komt bij dat de gewijzigde Beleidsregel er feitelijk op neer komt dat geen enkele vergunning in de zin van artikel 5.2, aanhef en sub b van de Hvv zal worden verstrekt. Een dergelijke categorale afwijzing van omzettingsvergunningen voor vier of meer personen voor de hele stad zonder deugdelijke onderbouwing kan niet in stand blijven. Verweerder is met de gewijzigde Beleidsregel de grenzen van een redelijke beleidsbepaling te buiten gegaan. De gewijzigde Beleidsregel had niet aan het bestreden besluit ten grondslag mogen worden gelegd. Voor zover de vergunningplicht geldt, dient de gewijzigde Beleidsregel zoals verweerder die in de onderhavige zaak heeft toegepast, buiten toepassing te blijven. Nu in het bestreden besluit is volstaan met een verwijzing naar de gewijzigde Beleidsregel moet het besluit worden vernietigd wegens een motiveringsgebrek. De rechtbank merkt daarbij op dat voor zover verweerder nader heeft beoogd te stellen dat de onderhavige vergunning (ook) op grond van de voor deze wijziging geldende Beleidsregel van 24 maart 2020 zou moeten worden geweigerd, deze stelling niet is onderbouwd.

Conclusie

6 Gezien het vorenstaande is het beroep gegrond. Het bestreden besluit moet worden vernietigd. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2022:4110](#)

Zie ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBDHA:2022:4112](#), [ECLI:NL:RBDHA:2022:4109](#), [ECLI:NL:RBDHA:2022:4111](#), [ECLI:NL:RBDHA:2022:4113](#), [ECLI:NL:RBDHA:2022:4114](#), [ECLI:NL:RBDHA:2022:4116](#), [ECLI:NL:RBDHA:2022:4115](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Nederlanderschap

JnB 2022, 424

MK ABRS, 11-05-2022, 202104785/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Rijkswet op het Nederlanderschap 9 lid 1 a, 10

NEDERLANDERSCHAP. Voltooide taakstraf van 12 uur. De staatssecretaris heeft niet deugdelijk gemotiveerd dat er geen sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die tot de conclusie leiden dat [wederpartij] geen gevaar vormt voor de openbare orde.

De rechtbank heeft ten onrechte zelf in de zaak voorzien en bepaald dat de staatssecretaris zo spoedig mogelijk aan [wederpartij] het Nederlanderschap moet verlenen.

4.2. Vaststaat dat tegen [wederpartij] een strafbeschikking ter zake van een misdrijf is opgelegd in de vorm van een taakstraf van 12 uur en dat [wederpartij] op 2 juli 2017 de taakstraf heeft voltooid.

De rehabilitatietermijn zal pas op 2 juli 2022 verstrijken, dus het verzoek is tijdens de rehabilitatietermijn ingediend. Toepassing van het beleid uit de Handleiding RWN verplicht dus tot

afwijzing van het verzoek, met uitzondering van zeer bijzondere omstandigheden die tot de conclusie leiden dat [wederpartij] geen gevaar vormt voor de openbare orde.

4.3. Zoals de staatssecretaris op de zitting heeft toegelicht is het denkbaar dat er sprake is van een zeer bijzondere omstandigheid als [wederpartij] aantoont dat het OM door betalingsonmacht van [wederpartij] een taakstraf in plaats van een geldboete van lager dan € 810,00 heeft opgelegd. Naar het oordeel van de Afdeling heeft [wederpartij] dit in ieder geval aannemelijk gemaakt. In het proces-verbaal van verhoor verdachte van 5 mei 2017 verklaart [wederpartij] namelijk dat hij geen geld heeft voor een advocaat en dat hij niet bereid is de schade te vergoeden, omdat hij daartoe financieel niet in staat is. Ook verklaart hij dat hij geen inkomen heeft omdat hij student is en alles moet betalen van zijn studiefinanciering. Verder volgt uit de bijlage 4 bij de 'Tabel voor omzetting sanctie' bij de Aanwijzing kader voor strafvordering dat het OM als algemeen uitgangspunt hanteert dat in beginsel geen taakstraffen onder de 16 uur worden opgelegd. Dat aan [wederpartij] een taakstraf van 12 uur is opgelegd, draagt dan ook bij aan de aannemelijkheid dat zijn persoonlijke omstandigheden een rol hebben gespeeld bij de keuze voor een taakstraf.

Gelet op deze omstandigheden, in samenhang gezien, is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat de staatssecretaris niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat er geen sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die tot de conclusie leiden dat [wederpartij] geen gevaar vormt voor de openbare orde.

Het betoog faalt.

5. De staatssecretaris betoogt dat de rechtbank ten onrechte zelf in de zaak heeft voorzien. De staatssecretaris voert aan dat de beoordeling van de door [wederpartij] naar voren gebracht bijzondere feiten en omstandigheden volgens de Handleiding RWN door de staatssecretaris moet plaatsvinden.

5.1. De staatssecretaris betoogt terecht dat het bij een naturalisatieverzoek aan de staatssecretaris is om te beoordelen of er sprake is van bijzondere omstandigheden die tot de conclusie leiden dat [wederpartij] geen gevaar vormt voor de openbare orde. De rechtbank heeft dus ten onrechte zelf in de zaak voorzien en bepaald dat de staatssecretaris zo spoedig mogelijk aan [wederpartij] het Nederlanderschap moet verlenen.

[ECLI:NL:RVS:2022:1358](#)

JnB 2022, 425

MK ABRS, 11-05-2022, 202006877/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:29 lid 1 lid 5

Rijkswet op het Nederlanderschap 9 lid 1 a, 14

NEDERLANDERSCHAP. De staatssecretaris mocht de Nederlandse nationaliteit van een vrouw uit Rwanda niet intrekken. Onvoldoende is komen vast te staan dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vrouw zich schuldig heeft gemaakt aan het plegen van ernstige misdrijven voor en tijdens de Rwandese genocide in 1994.

Aanscherping van het kader voor inzien onderliggende stukken.

Inleiding

2. [wederpartij] verblijft sinds 30 juli 1999 in Nederland. Op 16 januari 2006 heeft zij een verzoek om verlening van het Nederlanderschap (hierna: het verzoek) ingediend. Het verzoek is ingewilligd bij Koninklijk Besluit van 18 mei 2006. De staatssecretaris heeft het Nederlanderschap van [wederpartij] krachtens artikel 14, eerste lid, van de Rijkswet op het Nederlanderschap (hierna: de

RWN) ingetrokken, omdat zij in de toelatings- en naturalisatieprocedure heeft gezwegen over haar rol bij de gebeurtenissen in Rwanda voorafgaand aan en tijdens de genocide in 1994, terwijl zij wist of in ieder geval redelijkerwijs kon vermoeden dat die informatie relevant was voor het verzoek om verlening van het Nederlanderschap. Onder verwijzing naar het individueel ambtsbericht en de aanvulling brengt de staatssecretaris [wederpartij] in verband met het faciliteren van genocide en het rechtstreeks en openbaar aanzetten tot genocide. Hierdoor zijn er ernstige redenen om te veronderstellen dat [wederpartij] zich schuldig heeft gemaakt aan één of meer gedragingen als genoemd in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag (hierna: artikel 1(F)). Als de staatssecretaris tijdens het verzoek bekend zou zijn geweest met deze informatie zou hij het verzoek op grond van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van de RWN hebben afgewezen, omdat er dan ernstige vermoedens zouden bestaan dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. [...]

4.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 20 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:114](#), onder 6.1, is een individueel ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken een deskundigenadvies aan de staatssecretaris voor de uitoefening van zijn bevoegdheden. Indien het op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie verschaft, mag de staatssecretaris bij de besluitvorming van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan die juistheid. Verder heeft de minister van Buitenlandse Zaken een door hem bij het opstellen van een individueel ambtsbericht ingeschakelde vertrouwenspersoon zorgvuldig geselecteerd en hoeft deze niet uitdrukkelijk te verklaren dat hij voor de betrouwbaarheid van de informatie afkomstig van derden instaat.

4.4. Voor de waarde die aan het rapport van Bureau Kleurkracht moet worden toegekend, verwijst de Afdeling naar haar uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2022:1267](#), onder 4.1. De daarin gegeven overwegingen over het rapport van Bureau Kleurkracht zijn ook in deze zaak van toepassing. Het rapport is dan ook een relevante inbreng voor de bewijswaardering van het individueel ambtsbericht, maar het is op zichzelf niet doorslaggevend voor de vraag of de rechtbank in dit geval terecht heeft geoordeeld dat de op dit moment beschikbare informatie onvoldoende is om de conclusie te rechtvaardigen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat [wederpartij] zich schuldig heeft gemaakt aan het faciliteren van misdrijven als bedoeld in artikel 1(F). Daarvoor is primair van belang of de inhoud van het individueel ambtsbericht voldoet aan de vereisten die in 4.3 zijn genoemd.

4.5. De Afdeling erkent dat in dit soort zaken de betrokkene in een moeilijke bewijspositie verkeert, omdat deze geen kennis kan nemen van de stukken die ten grondslag liggen aan het individueel ambtsbericht en de aanvulling. Het is wel het logische gevolg van de toepassing van artikel 8:29 van de Awb: de bestuursrechter mag het oordeel mede baseren op informatie die partijen niet kennen. Als partijen toestemming hebben gegeven als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, is het daarom van belang dat de bestuursrechter extra zorgvuldig kennisneemt van de onderliggende stukken en erop toeziet dat de in het individueel ambtsbericht en de aanvulling weergegeven informatie wordt gedragen door die stukken en ook dat die weergave een representatief beeld geeft van het geheel van de in die onderliggende stukken besloten liggende informatie. Ook zal de bestuursrechter zo veel mogelijk moeten bezien in hoeverre de onderliggende stukken op zichzelf voldoen aan de daaraan in zijn algemeenheid te stellen betrouwbaarheidseisen, waarbij met name gedacht moet worden aan aspecten als consistentie, vermelding van bronnen van wetenschap en aanwijzingen van mogelijke bevooroordeeldheid of beïnvloeding van de informatiebron. Verder moeten de ingebrachte concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van het individueel ambtsbericht en de aanvulling in verhouding staan tot de bevindingen in die stukken. Naarmate de

bevindingen in het ambtsbericht en de aanvulling minder scherp omlijnd zijn, hoeven de concrete aanknopingspunten ook minder scherp omlijnd te zijn. Het zou immers niet in evenwicht zijn als de ingenomen stelling in het ambtsbericht en de aanvulling een zekere mate van abstractie of algemeenheid vertoont, terwijl daarna de daarop uitgeoefende kritiek zou worden afgewezen omdat die onvoldoende concreet is.

4.6. De Afdeling heeft de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht en de aanvulling ingezien en is ten eerste met de rechtbank van oordeel dat op basis van deze stukken niet zonder meer kan worden aangenomen dat bij het opstellen van het individueel ambtsbericht is voldaan aan de daaraan in zijn algemeenheid te stellen betrouwbaarheidseisen. Zo geven de stukken geen inzicht in welke onderzoeksmethode er is gehanteerd. De Afdeling is verder op grond van wat [wederpartij] aanvoert van oordeel dat haar betrokkenheid bij de genocide in Rwanda in 1994 niet blijkt uit de inhoud van het individueel ambtsbericht en de aanvulling. [...]

Hoewel uit het hiervoor onder 4.3 uiteengezette kader volgt dat de minister van Buitenlandse Zaken de ingeschakelde vertrouwenspersoon zorgvuldig heeft geselecteerd, kan in dit geval niet zonder nadere uitleg worden uitgegaan van de zorgvuldige selectie van de vertrouwenspersoon gelet op de hierboven vastgestelde tekortkomingen. Informatie over de selectie van de vertrouwenspersoon ontbreekt echter.

4.7. Gelet op wat hiervoor is overwogen, is de Afdeling van oordeel dat er concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid van de informatie in het individueel ambtsbericht en de aanvulling. Dit betekent dat op basis van die informatie niet kan worden geconcludeerd dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat [wederpartij] één van de zeer ernstige misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) heeft gepleegd. Gelet op de onder 4.1 genoemde bewijslast die op de staatssecretaris rust, mocht hij zijn besluitvorming dan ook niet op het individueel ambtsbericht en de aanvulling baseren. De rechtbank is, zij het op andere gronden, tot dezelfde conclusie gekomen. De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat het besluit in strijd met artikel 3:2 van de Awb tot stand is gekomen en heeft de staatssecretaris uitgaande van de situatie op dat moment terecht de opdracht gegeven om nadere vragen te stellen aan de minister van Buitenlandse Zaken. [...]

8. Het beroep tegen het besluit van 23 februari 2021 is gegrond. Dit besluit wordt vernietigd. Het is niet nodig wat [wederpartij] verder heeft aangevoerd te bespreken.

9. De Afdeling ziet aanleiding om uit oogpunt van finale geschilbeslechting zelf in de zaak te voorzien. Hiervoor is van belang dat de minister van Buitenlandse Zaken al in 2003 en 2005 op verzoek van de staatssecretaris individuele ambtsberichten heeft uitgebracht over [wederpartij]. In 2005 concludeerde de staatssecretaris dat er te weinig aanwijzingen waren over de rol van [wederpartij] voorafgaand aan en tijdens de genocide in Rwanda in 1994 en achtte hij artikel 1(F) daarom niet van toepassing. Gelet op wat de Afdeling onder 4.6 en 4.7 heeft overwogen, is ook de inhoud van het individueel ambtsbericht en de aanvulling onvoldoende om aan te nemen dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat [wederpartij] een van de zeer ernstige misdrijven, bedoeld in artikel 1(F) heeft gepleegd. De Afdeling is van oordeel dat redelijkerwijs niet valt te verwachten dat nader onderzoek nieuwe informatie zal opleveren op basis waarvan artikel 1(F) wel aan intrekking van het Nederlanderschap van [wederpartij] ten grondslag kan worden gelegd. Dat oordeel baseert zij op een combinatie van redenen. Het onderzoek naar de rol van [wederpartij] bij de genocide in Rwanda heeft al lange tijd geduurd. Gedurende die lange tijd heeft de staatssecretaris verschillende keren een besluit genomen, zodat de verbetermogelijkheden in feite uitgeput raken. De inhoud van de individuele ambtsberichten wekt niet de indruk dat er nog veel

informatie zou zijn blijven liggen. Bij de keuze voor definitieve geschilbeslechting speelt de lange duur ook op een andere manier een rol. Intrekking van het Nederlandschap is een zeer ingrijpende maatregel en [wederpartij] verkeert inmiddels geruime tijd in onzekerheid. Ten slotte betreft de Afdeling hierbij dat niet alleen [wederpartij], maar ook de staatssecretaris op de zitting duidelijk te kennen heeft gegeven nu een definitief oordeel te willen.

10. Uit het voorgaande volgt dat de Afdeling het besluit van 11 mei 2018 zal herroepen. Dit betekent dat [wederpartij] het Nederlandschap weer terug heeft. De staatssecretaris moet de proceskosten vergoeden.

[ECLI:NL:RVS:2022:1360](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van 11 mei 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1267](#). Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2022, 426

Rechtbank Rotterdam, 06-05-2022 (publ. 12-05-2022),

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, verweerder.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 45

Wet studiefinanciering 2000 2.2 lid 1 onder b

Beleidsregel controlebeleid migrerend werknemerschap (de Beleidsregel)

WSF 2000. STAGE. NATIONALITEITSEIS. MIGREREND WERKNEMER. 'REËLE EN

DAADWERKELIJKE ARBEID'. Uit de overeenkomst volgt dat eiseres werkzaam was als

'digital marketing intern in marketing and events team' en dat zij ten aanzien van die functie concreet beschreven verantwoordelijkheden had. Daarbij diende zij gegeven aanwijzingen op te volgen en de in de organisatie geldende regels na te leven. Op de zitting heeft eiseres nog onweersproken gesteld dat zij in totaal 1.113 uur heeft gewerkt en dat zij daarmee een bedrag van € 3.217,39 heeft verdiend. De rechtbank oordeelt op grond hiervan dat eiseres onder gezag en toezicht stond. De vergoeding van € 500,- die eiseres maandelijks ontvangt, is te beschouwen als een beloning voor de verrichte diensten en voor de verplichtingen die het vervullen van de stage voor eiseres meebracht. Het standpunt van verweerder dat geen sprake is van een arbeidsverhouding gelet op de geringe vergoeding die eiseres ontvangt, wordt niet gevolgd. In de vaste rechtspraak geldt immers dat een geringe beloning niet uitsluit dat iemand als werknemer in de zin van artikel 45 van de VWEU wordt aangemerkt. De rechtbank stelt in dit kader overigens vast dat ook de urennorm wordt gehaald op grond waarvan een studerende 'zonder meer' de status van migrerend werknemer heeft volgens de Beleidsregel. Dat betekent naar het oordeel van de rechtbank dat de hoogte van de door eiseres ontvangen vergoeding dan ook niet meer relevant is voor de beoordeling of sprake is van reële en daadwerkelijke arbeid. De stelling van verweerder dat alleen aan deze urennorm is voldaan als de uren waar het om gaat 'reële en daadwerkelijke arbeid' betreft, is niet terug te vinden in de Beleidsregel en dat volgt de rechtbank niet. Er is i.c. voldaan aan de voorwaarden om als migrerend werknemer te worden aangemerkt. Eiseres heeft reële en

daadwerkelijke arbeid verricht, op grond waarvan zij in aanmerking dient te komen voor de door haar verzochte studiefinanciering. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBROT:2022:3417](#)

Zie voorts de uitspraken van rechtbank Rotterdam van 6 mei 2022, [ECLI:NL:RBROT:2022:3418](#) en [ECLI:NL:RBROT:2022:3419](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet kinderopvang

JnB 2022, 427

MK ABRS, 11-05-2022, 202102861/1/A2

Gemeenschappelijke Regeling Sociaal (GR Sociaal), als rechtsopvolger van het Drechtstedenbestuur.

Wet kinderopvang (Wko) 1.6, 1.7, 1.13

Besluit kinderopvangtoeslag (Besluit) 4, 8a

Regeling tegemoetkoming eigen bijdrage kinderopvang Drechtsteden (Regeling) 1.1, 2.1, 3.4, 6.2

WET KINDEROPVANG. Tegemoetkoming in kosten kinderopvang. Volgens de toelichting bij de Regeling moet de tegemoetkoming worden gezien als een instrument ten behoeve van personen met een beperkte draagkracht en wordt de tegemoetkoming te allen tijde gezien als aanvulling op de kinderopvangtoeslag die via de Belastingdienst/Toeslagen wordt verstrekt. De tegemoetkoming dient als een Drechtstedenspecifieke compensatie in de eigen bijdrage in de kosten van kinderopvang, aldus de toelichting. GR Sociaal heeft niet weersproken dat de toepassing van de Regeling in dit geval tot gevolg kan hebben dat [appellante] in de positie wordt gebracht waarin zij genoodzaakt is meer uren dan nodig af te nemen en dit tot gevolg heeft dat de overheid als geheel een grotere bijdrage in de kosten voor kinderopvang levert. Evenmin heeft GR Sociaal bestreden dat [appellante] de keuze om tegen een hoger uurtarief minder uren af te nemen met het oog hierop te goeder trouw heeft gemaakt. Verder is van belang dat GR Sociaal ter zitting bij de Afdeling heeft verklaard dat er nauwelijks zaken zijn over de verstrekking door het college van een tegemoetkoming in aanvulling op de kinderopvangtoeslag. Onder deze omstandigheden heeft GR Sociaal onvoldoende gemotiveerd dat toepassing van de Regeling voor [appellante], mede gelet op het doel van de Regeling, niet leidt tot onevenredige gevolgen die moeten worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden waarin aanleiding bestaat om gebruik te maken van de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 6.2 van de Regeling. Gelet op het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat het besluit van 22 juli 2020 niet berust op een deugdelijke motivering.

[ECLI:NL:RVS:2022:1371](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 428

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 28-04-2022 (publ. 09-05-2022), NL22.1147

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14

REGULIER. Leges verwesterde Afghaanse meisjes bij voortgezet verblijf op nihil bepaald.

Ten aanzien van de leges

19. In beroep hebben eisers aangevoerd dat de Afdeling bij uitspraak van 23 augustus 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:3011) heeft geoordeeld dat door het onderbrengen van de verwesterde meisjes bij een regulier verblijfsdoel geen materiële wijziging en geen verslechtering van de rechtspositie van de meisjes zou plaatsvinden. Volgens eisers is in hun geval echter wel degelijk sprake van een verslechtering van de rechtspositie, doordat de aan hen verleende verblijfsvergunning jaarlijks moest worden verlengd, hetgeen tot problemen heeft geleid met betrekking tot inburgering, arbeid, inschrijving op school, DUO en de mogelijkheid tot naturalisatie. Omzetting van de verblijfsvergunningen was niet mogelijk door de hoge legesgelden die daarvoor betaald zouden moeten worden.

20. Op 1 januari 2014 is in het kader van de herschikking van de asielgronden het asielmotief verwestering ondergebracht bij de reguliere verblijfsdoelen. De Memorie van Toelichting (de MvT) bij het wetsvoorstel (Tweede Kamer, vergaderjaar 2011-2012, 33 293, nr. 3) vermeldt hierover het volgende:

'Dit zal geen materiële wijziging tot gevolg hebben voor het met de Kamer afgestemde beleid ten aanzien van schoolgaande meisjes uit Afghanistan en hun gezinsleden. Geborgd zal worden dat voor deze meisjes geen verslechtering van de rechtspositie plaats heeft. Zij lopen bijvoorbeeld geen groter risico op intrekking van hun vergunning dan het geval zou zijn onder een asielvergunning (...). Om in lijn met het huidige beleidskader (onder artikel 29, eerste lid, onder c Vw 2000) dat geldt ten aanzien van het verwesterde meisje ook de gezinsleden een vergunning te verlenen, kan in het beleid worden opgenomen dat de in Nederland verblijvende ouders en minderjarige broers of zussen van het meisje op grond van artikel 3.13, tweede lid, Vb 2000 in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning regulier voor verblijf bij de hoofdpersoon. De voorwaarden die hiervoor moeten gelden zullen in het beleid nader worden uitgewerkt.'

21. Eisers zijn in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van tijdelijke humanitaire gronden. Verweerder heeft niet weersproken dat het feit dat deze verblijfsvergunning telkens een geldigheidsduur van één jaar had, bij eisers tot diverse problemen heeft geleid. Verweerder heeft evenmin weersproken dat eisers niet in staat waren de verblijfsvergunning om te zetten naar een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf vanwege de hoge leges die hiervoor in rekening worden gebracht.

22. De rechtbank leidt uit voornoemde MvT alsmede uit de door eisers genoemde uitspraak van de Afdeling van 23 augustus 2016 af dat de wetgever bij het onderbrengen van het asielmotief 'verwestering' bij de reguliere verblijfsdoelen nadrukkelijk wilde borgen dat geen verslechtering van de rechtspositie van deze meisjes zou plaatsvinden. Gelet op het feit dat de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wordt afgegeven voor de duur van vijf jaren en de wetgever er expliciet voor gekozen heeft aan de aanvraag en verlenging ervan geen kosten te verbinden, in combinatie met de

door eisers onweersproken ondervonden problemen als gevolg van de veel kortere geldigheidsduur van de verblijfsvergunning regulier voor tijdelijke humanitaire gronden, is de rechtbank van oordeel dat de facto in zoverre sprake is geweest van een verslechtering van de rechtspositie van eisers ten opzichte van de oude situatie, doordat verweerder heeft vastgehouden aan het in rekening brengen van (hoge) leges voor het omzetten van de steeds voor een jaar verleende verblijfsvergunningen van eisers naar een vergunning voor voortgezet verblijf.

23. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit het feit dat verweerder de leges voor eisers, overigens met uitzondering van eiseres, heeft verlaagd naar € 192,- per persoon, dat verweerder onverkorte toepassing van de (hoge) legesbedragen zelf in de situatie van eisers (kennelijk) ook onaanvaardbaar achtte. Verweerder geeft echter, noch in het bestreden besluit, noch in het verweerschrift een deugdelijke motivering voor deze gedeeltelijke verlaging. Blijkens het verweerschrift heeft verweerder voor eiser, eiser 2, eiseres 2 en eiseres 3 aansluiting gezocht bij artikel 3.34c, tweede lid van het VV. Op grond van deze bepaling is een bedrag van € 192,- aan leges verschuldigd voor een aanvraag tot wijziging van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor verblijf als familie- of gezinslid in een verblijfsvergunning regulier voor verblijf op niet-tijdelijke humanitaire gronden op grond van artikel 3.50, eerste lid, of artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder a sub 1, of artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb. Naar het oordeel van de rechtbank zijn deze wetsbepalingen in de situatie van eisers niet van toepassing, nu de hoofdpersoon, te weten eiseres, niet in het bezit was van een niet-tijdelijk verblijfsrecht in de zin van artikel 3.5 van het Vb en eiser en eiseres 2 niet in het bezit waren van een verblijfsvergunning voor verblijf als familie- of gezinsleven, maar zij net als eiseres een verblijfsvergunning met als doel tijdelijke humanitaire gronden hadden. Waarom verweerder desondanks aansluiting heeft gezocht bij deze bepalingen en waarom dit voor eiseres niet is gebeurd, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet inzichtelijk gemaakt. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank evenmin inzichtelijk gemaakt waarom de legesbedragen wel zijn verlaagd, maar eisers niet, zoals door hen verzocht, volledig zijn vrijgesteld van betaling van leges.

24. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in de situatie van eisers niet in redelijkheid kon vasthouden aan de verplichting tot betaling van leges zoals vastgelegd in artikel 3.34 onder s van het VV, dan wel artikel 3.34c, tweede lid van het VV en dat verweerder de verlaging van het legesbedrag voor eiser, eiser 2, eiseres 2 en eiseres 3 niet deugdelijk heeft gemotiveerd. Het bestreden besluit dient daarom te worden vernietigd.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3985](https://ecli.nl/RBDHA:2022:3985)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 429

MK ABRS, 04-05-2022, 202107130/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 27 lid 3, 29 lid 1

Vw 2000 8 h

Vb 2000 7.3 lid 1

DUBLINVERORDENING. De overdrachtstermijn kan niet alleen worden opgeschort door een op verzoek van de vreemdeling door de Nederlandse rechter getroffen voorlopige

voorziening, maar ook door een door de president van het EHRM op verzoek van de vreemdeling getroffen interim measure. De Dublinverordening stelt geen maximum aan de duur van de opschorting van de overdrachtstermijn in het geval dat de opschortende werking van artikel 27, derde lid, van toepassing is.

1. De staatssecretaris heeft de opvolgende asielaanvraag van de vreemdeling niet in behandeling genomen, omdat Italië volgens hem op grond van de Dublinverordening (PB 2013 L 180) verantwoordelijk is voor de behandeling daarvan. Een dag eerder, op 17 september 2019, heeft de president van het EHRM ten aanzien van de vreemdeling een interim measure getroffen, die op 15 oktober 2019 is verlengd, inhoudende dat zij tot nader bericht niet mag worden overgedragen totdat het EHRM op de door de vreemdeling bij hem ingediende klacht heeft beslist. Deze uitspraak gaat over de vraag of een door de president van het EHRM getroffen interim measure de overdrachtstermijn, bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Dublinverordening (hierna: Dvo), overeenkomstig artikel 27, derde lid, aanhef en onder c, van de Dvo, opschort. [...]

5.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 22 februari 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BV7103](#), is in de Nederlandse wetgeving geen uitdrukkelijke bepaling opgenomen waaruit volgt dat een door de president van het EHRM ten aanzien van een vreemdeling getroffen interim measure de overdrachtstermijn opschort. Maar anders dan de rechtbank heeft overwogen, betekent dit niet dat een getroffen interim measure geen opschortende werking heeft. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 22 februari 2012, werkt de interim measure door in de nationale rechtsorde en brengt deze maatregel met zich dat een vreemdeling rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000, en niet kan worden uitgezet of overgedragen. Hoewel uit artikel 7.3, eerste lid, van het Vb 2000, volgt dat een verzoek om een voorlopige voorziening moet zijn gedaan om uitzetting of overdracht te voorkomen en daar in dit geval geen sprake van is, hebben beide maatregelen hetzelfde doel en komen zij, zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, in feite op hetzelfde neer. Dat wordt ook bevestigd door wat de vreemdeling heeft meegedeeld aan de rechtbank in haar aanvullende beroepsgronden van 18 september 2019. Daarin heeft zij vermeld dat zij, om te vermijden dat zij wordt overgedragen, een klacht heeft ingediend bij het EHRM en om een interim measure heeft gevraagd, dat deze is toegewezen en dat een verzoek om voorlopige voorziening bij de rechtbank daarom niet langer nodig is. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, moeten artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000, en artikel 7.3, eerste lid, van het Vb 2000, zo worden gelezen, dat de overdrachtstermijn niet alleen kan worden opgeschort door een op verzoek van de vreemdeling door de Nederlandse rechter getroffen voorlopige voorziening, maar ook door een door de president van het EHRM op verzoek van de vreemdeling getroffen interim measure. Met deze EVRM-conforme uitleg van genoemde artikelen is, anders dan de vreemdeling betoogt, voldaan aan de ingevolge artikel 27, derde lid, van de Dvo, vereiste wettelijke grondslag.

5.2. Dit betekent dat de overdrachtstermijn in deze zaak is opgeschort door de getroffen interim measure en dat de termijn daarmee in ieder geval loopt tot 10 mei 2022, te weten zes maanden na de opheffing van de interim measure op 10 november 2021. [...]

7.5. De Afdeling stelt vast dat de Dvo een maximum van 6, 12 of 18 maanden stelt aan de duur van de overdrachtstermijn. Deze termijn begint in het geval van een beroep tegen het overdrachtsbesluit te lopen vanaf de definitieve beslissing op het beroep, wanneer dit overeenkomstig artikel 27, derde lid, van de Dvo, opschortende werking heeft. De Dvo vermeldt geen maximale duur van die opschorting.

De Afdeling verwijst in dit verband naar het arrest van het Hof van Justitie van 26 juli 2017, A.S. tegen Slovenië, [ECLI:EU:C:2017:585](#), punten 56 tot en met 60. Volgens het Hof moet artikel 29, eerste en tweede lid, van de Dvo zo worden uitgelegd dat de in deze bepaling genoemde termijn pas ingaat vanaf de definitieve beslissing op het ingestelde rechtsmiddel als dat rechtsmiddel overeenkomstig artikel 27, derde lid, van de Dvo, opschortende werking heeft, ook als de desbetreffende rechter het Hof van Justitie een prejudiciële vraag heeft gesteld. Dit betekent dat de uiterste overdrachtstermijn waarbinnen de vreemdeling moet worden overgedragen in zo'n geval de gehele duur van de prejudiciële procedure kan omvatten. De Afdeling leidt hieruit af dat de Dvo, in het geval dat de opschortende werking van artikel 27, derde lid, van toepassing is, geen maximum stelt aan de duur van de opschorting van de overdrachtstermijn.

Uit het voorgaande volgt dat de opgeworpen vraag kan worden beantwoord aan de hand van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Gelet op de arresten van het Hof van Justitie van 6 oktober 1982, Cilfit, [ECLI:EU:C:1982:335](#) (Cilfit), punten 13 en 14 en 6 oktober 2021, Consorzio Italian Management, [ECLI:EU:C:2021:799](#), punt 36, bestaat dan ook geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen.

[ECLI:NL:RVS:2022:1324](#)

JnB 2022, 430

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 03-05-2022 (publ. 09-05-2022), NL22.3233 en NL22.3236

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. CYPRUS. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eisers als Dublinterugkeerders zullen worden opgevangen in het opvangcentrum Kofinou. Verweerder heeft zich, naar het oordeel van de rechtbank, eveneens onvoldoende gemotiveerd op het standpunt gesteld dat de leefomstandigheden in de opvangcentra in Cyprus niet in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM dan wel artikel 4 van het Handvest.

Voor wat betreft de mogelijkheid voor asielzoekers om met een financiële bijdrage van de overheid zelf onderdak te regelen in Cyprus, is de rechtbank eveneens van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat de autoriteiten van Cyprus zich houden aan de verdragsverplichtingen. Verweerder heeft zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij terugkeer naar Cyprus geen toegang zullen hebben tot een daadwerkelijk rechtsmiddel en om die reden een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling lopen.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:4323](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 431

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 04-05-2022 (publ. 10-05-2022), NL22.6589

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Geen zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Gambia.

4. De rechtbank stelt vast dat uit het rapport van de Europese Commissie van 15 juli 2021 volgt dat de Gambiaanse autoriteiten eind februari 2019 eenzijdig hadden besloten een moratorium in te stellen op alle operaties op het gebied van gedwongen terugkeer, waardoor gedurende het grootste deel van 2019 doeltreffende terugkeer werd verhinderd. Uit dit rapport volgt ook dat dit moratorium eind januari 2020 officieel is ingetrokken, maar dat nog wel sprake is van problemen in de samenwerking tussen Gambia en de lidstaten.

5. Eiser heeft bijna negen weken in bewaring doorgebracht. Uit de door verweerder overgelegde voortgangsrapportage blijkt dat verweerder op 21 december 2021 bij de diplomatieke vertegenwoordiging van Gambia een aanvraag om een laissez-passer (LP) heeft ingediend. Op 30 december 2021, 20 januari 2022 en 10 februari 2022 heeft verweerder gerappelleerd bij de Gambiaanse autoriteiten. Voorts heeft verweerder op 8 maart 2022, 14 maart 2022 en 15 april 2022 vertrekgesprekken gevoerd met eiser. Verder staat in de voortgangsrapportage vermeld dat op 4 april 2022 een LP-set opnieuw is verstuurd naar de DIA. Uit deze voortgangsrapportage kan niet worden opgemaakt dat de Gambiaanse autoriteiten op enig moment hebben gereageerd op de LP-aanvraag, ondanks dat verweerder driemaal heeft gerappelleerd en, zo begrijpt de rechtbank, nogmaals een LP-set heeft opgestuurd. Verder is niet gebleken van een (geplande) presentatie aan de Gambiaanse autoriteiten. Gelet hierop en de informatie uit het overgelegde rapport van de Europese Commissie is de rechtbank van oordeel dat zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn ontbreekt. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2022:4379](#)

[Naar inhoudsopgave](#)